

ADELINA PETRUȚA HRISTU

cl. a VIII-a, Școala nr. 2, Cernavodă, Constanța
Premiul II, secțiunea „Proză – elevi de gimnaziu”

VORBIND CU LUNA

Ce pot să vă spun!?!... Doar că sunt foarte bucuroasă! De ce sunt așa bucuroasă – vă întrebați? Am să vă mărturisesc foarte sincer că sunt fericită că mi-am făcut o nouă prietenă. Zâmbiți ușor? Acum vă întreb eu: De ce zâmbiți așa în colțul gurii? Da! Mi-am făcut o prietenă, o prietenă adevărată chiar, care știe să țină un secret, cu care pot vorbi orice și chiar pot plânge uneori pe umărul ei.

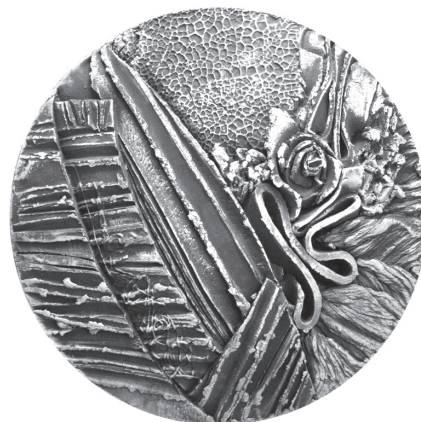
Nu vă mirați! Nu poți să mai găsești așa ușor un bun prieten în ziua de azi, e tare greu. Dar, cu puțin noroc, eu am găsit. Mă întristează doar că nu putem fi împreună tot timpul. Ne întâlnim doar noaptea, când apare sus pe cer și veghează luminând pământul.

Așa e, v-ați dat seama despre cine e vorba. Se numește Luna și

este chiar cea care luminează mândră cerul înstelat. Vă rog, nu mai gândiți că sunt nebună! Nu, nu sunt și vă spun sincer că ne înțelegem de minune.

Când lumea se retrage pentru a dormi, totul devine liniștit, totul intră în visare... Atunci eu, cumintică, ies în curte pe băncuța din fața casei și aștept privind cerul să apară buna mea prietenă. Când o văd, mă bucur nespun și încep să-i spun tot ce-am făcut în acea zi. Mă ascultă și îmi răspunde luminându-se ușor. Povestindu-i tot ce am pe suflet, îmi dau seama unde greșesc și unde nu, ce trebuie să fac să-i pot ajuta pe cei de lângă mine.

Nu știu ce impresie v-ați făcut voi după ce v-am spus astea, dar, sincer, mă simt foarte bine și foarte liniștită după ce stau de vorbă cu buna mea prietenă, care știe atât de bine să asculte și îmi păstrează cu sfințenie orice secret îi mărturisesc. Iar când moș Ene vine încetșor și îmi șoptește că trebuie să merg la culcare, vă mărturisesc că îmi este tare greu, dar gândul că o pot vedea în fiecare noapte mă liniștește și îmi iau

Stilizare vegetală, Ion Niță

la revedere. Adorm, privind-o prin geamul lângă care am pătuțul meu moale și cald... Și încă mai vorbim din priviri până când praful magic din stelutele aurii îmi îngreunează pleoapele...

Iar buna mea prietenă, pe raze de lumină, îmi vine în vis și continuăm să ne povestim, și povestim... Abia când se ivesc zorile, prietena mea Luna dispare ușor și o înțeleg, căci toată noaptea mi-a vegheat somnul și a trimis vise frumoase lumii întregi.

Sunt sigură că și vouă v-a dăruit câte un vis, chiar dacă nu v-ați dat seama încă de unde vine acel vis și cine vă veghează somnul dulce. Poate, acum nu o să mai râdeți de mine și o să vă dați seama că lucrurile sunt reale în mărturisirea mea.

Zbucium, Virginia Racu